

Beste Collega's,

De Dodentocht!!!

Zoals je ziet heb ik hierboven de hoofdletter D gebruikt. Dit om de nadruk te leggen dat dit effectief een ongelooflijk avontuur was. In dit schrijven deel ik mijn ervaring met jullie.

Voorafgaand aan de tocht trainde ik in de landelijke omgeving van Passendale. De trainingen verliepen goed. Maar nooit kon ik echt zeggen "Ik ben er klaar voor...". Met een maximum van 35 km en een 2-tal weken zonder training door het slechte weer, reed ik op vrijdag 11 augustus 2023 met mijn zoon naar Bornem. Door het drukke verkeer arriveerden we daar om 20u20. De nodige spullen bijeenrapen en de tocht naar de startzone aanvatten. Dit bleek nog een heel eind te zijn waardoor we na de nodige veiligheidschecks aan de start verschenen. We werden begeleid en wandelden rustig in de richting die ons gewezen werd. We passeerden de andere wandelaars die als gevangenen stonden te drummen achter het starthekken. Als rolstoelgebruiker starten we vooraan. Wij (ik en mijn zoon) wandelden rustig verder met het gedacht dat de start voor de rolstoelen even verder lag. Na enige tijd wandelen, zonder ook maar 1 rolstoel tegen te komen, werden we ingehaald door de eerst ultralopers. We waren dus blijkbaar al gestart. Ik gaf nog een hand shake aan de zoon en sprak hem nog enkele bemoedigende woorden toe, waarna ik steevast op zoek ging naar Serge. Die was eerder aan de start en al vertrokken met de gedachte dat ik hem wel ging bijbenen 😊.

Ik was dus officieel gestart. De armen voelden goed en door de vele aanmoedigen langs de weg hield ik er een mooi tempo op na. Nog voor de eerste stop had ik Serge te pakken. Op voorhand had ik beslist om dit samen met hem te doen. Gedeelde vreugde is dubbele vreugde. Ik paste mijn tempo aan en bolde zo samen met hem naar de eerste stop. Na een korte bevoorrading zetten we onze tocht verder. Bij de derde stop, na zo'n 27 km was ik blij verrast dat mijn zoon opeens verscheen. Die hield er blijkbaar een pittig tempo op na en zag er nog redelijk fris uit. Toch gingen we met ons 2 verder daar ons basistempo wat hoger ligt dan de wandelaars. De vele aanmoedigen in de dorpjes deden enorm deugd en af en toe waren er gekenden langs de weg om ons nog wat extra aan te moedigen.

Na 40 km, intussen al een uur of 6,5 onderweg, kreeg Serge een dip. Ik bleef hem motiveren. We vertraagden het tempo en langzaam maar zeker kwam hij er terug door. Bij de volgende stop op 52 km gingen de hemelsluizen op. Het regende pijpestelen waardoor we besloten wat langer op deze stop te blijven. We namen de tijd om verse kledij aan te trekken. We deden dit in de zone van de "opgevers", daar we toch enige privacy wensten. We spraken er enkele personen die door de tocht mentaal en/of fysisch gekraakt waren. Respect voor deze mensen is echter op zijn plaats want het is niet voor niks de tocht der doden. Bij een telefonisch contact met mijn zoon, bleek dat hij door kniepijn ook had moeten opgeven. Misschien beetje overmoed? Te weinig voorbereiding? In ieder geval ben ik supertrots op hem. Hij wandelde toch maar even 40 km. Ga er maar aan staan!

Na anderhalf uur vastgezet te hebben op deze stop was het intussen 5u45 en besloten we ondanks de aanhoudende regen verder te trekken. Stilstand is achteruitgang 😊. Ik trok handschoenen aan om de grip op de natte hoepels toch ietwat te verbeteren en weg waren we. Hadden we toen geweten wat nog kwam....

Het licht brak door de wolken en we zagen weer waar we rolden. De lampjes werden uitgedaan. Het pad was ons niet gunstig. Na een passage van slechte kasseien kregen we de eerste onverharde strook voor de voeten. Deze was licht hellend en vol modder. We begonnen eraan met het gedacht van "we moeten er toch door en nie gaan bestaat niet". Ploeteren, harken, duwen, wegzakken, eruit geraken, vloeken, doodgaan, herrijzen, puffen, zweten.... Na wat leek meer dan een uur geduurd te hebben bereikte ik het einde van de strook. Aan zijn gevloek te horen kwam ook Serge dichtbij en sloot terug aan. Na een korte pauze trokken we verder. De moraal zat nog goed want we merkten op dat we een hoedenwinkel moesten beginnen 😊. De "Chapeau's" die we kregen van de ploeterende wandelaars waren ontelbaar. Op de vragen van "moet ik helpen?" antwoordden we, koppig als we zijn "Nee, dank u". Beleefd maar duidelijk. Na de 100ste vraag werd de "Nee, dank u" telkens wel iets korter geroepen 😊 gevolgd door een binnensmondse vloek. Diegenen die mij kennen weten wel dat ik de hulp zelf wel zal vragen al ziet het er altijd wel uit alsof ik hulp kan gebruiken.

Waren we naïef toen we dachten dat het slechtste achter de rug was? JA! Wat de volgende 30 km volgde was een echte hel voor wandelaars laat staan voor rolstoelers de modderstoken volgden elkaar op met enige mooie banen tussen in. Telkens we dachten van "het slechtste is voorbij" volgde de andere modderstrook. De handschoenen waren vuil en kletsnat. Gelukkig had ik goeie handschoenen waardoor de grip toch enigszins bleef. Dat dit ons heel veel kracht gekost heeft moet ik niet meer vertellen maar mentaal kraakten we niet. "Never give up" staat immers getatoeëerd op de bovenarm van Serge. Hij is trouwens een ex-triatleet en heeft al veel watertjes doorzwommen. Toch durf ik denken dat dit het zwaarste was. Opgeven was niet aan de orde ook al begonnen de armen pijn te doen.

Tegen de middag begon zowaar de zon te schijnen en zag alles er ietwat rooskleuriger uit. Mede doordat we de 80 km hadden bereikt. Ik gooide mijn handschoenen weg. Die waren gewoon versleten. Trok verse aan en samen zetten we onze tocht voort. De pijn in de polsen en in de handen die na het zware werk verkrampt waren, werd erger en erger. Ik kreeg een dip maar gelukkig was Serge daar om mij moed in te praten. Toch wel leuk dat je zo iemand aan je zij hebt. De laatste 20 km waren redelijk, ondanks wat kortere bosstroken bereikten we de laatste 12km. Dit was een hele mooie weg langs de schelde. Serge reed voorop en hield er een mooi tempo op na waardoor we na een goed uur aan de laatste 5 km konden beginnen. Deze leidde ons naar de straten van Bornem waar er een ongelooflijke massa ons stond op te wachten. Het werd emotioneel, maar als "echte mannen" beten we door om toch maar geen traantje te laten. Enkele bekenden stonden langs de straat wat de pijn verzachtte. Het was een langgerekte erehaag van mensen die ons toejuichten. De 5km, 4, 3, 2, 1 passeerden. Na nog wat lichte hellingen kwam de 500 meter vlag tevoorschijn. We rolden binnen onder een immens gejoel.

WE DID IT!!!

We gaven elkaar een knuffel. We waren al samen wereldkampioen geworden en al heel goede vrienden. Maar na dit zijn we nog meer klaar om opnieuw de wereld te veroveren.

Nog enkele opmerkingen:

- 1 persoon, met wie we hadden gepraat in de opgeefzone op km 50, vertelde ons enige tijd later dat hij door ons alsnog zijn tocht verdergezet had. En deze tocht alsnog tot een goed

einde had kunnen brengen. Toch blij om deze persoon en vele anderen te hebben geïnspireerd

- De blaren aan de handen werden met zorg behandeld door de vrijwilligers van het rode kruis
- Doe ik volgend jaar terug mee? NEE!! Wel zal ik andere doelen stellen om ietwat conditioneel in orde te blijven. Voorstellen zijn welkom 😊
- Begin ik een hoedenwinkel? NEE!! We konden die hoeden moeilijk meesleuren op onze tocht 😊.
- Raad ik het aan iedereen aan? JA!! Maar bezint eer ge begint 😊
- Nu maandag zijn de polsen en de blaren al voor 85% in orde. Dus woensdag ben ik op post 😊
- Dodentocht is afgevinkt

Bedankt aan iedereen die mij gesteund heeft...

Groeten

Vincent